

VITÉZ GYÖRGY

Gögös

Hisz meghaltam volna már tegnap is
 ha nem kötnének értelmetlenül
 csodássá hazudott emberi szokások
 mivel még mindig szégyellem bevallani
 (és félek is mert ismeretlen ajtók
 kilincsét kell majd megérintenem)
 hogy minden jel arra mutat:
 én nem vagyok közületek való
 és láthatatlanul már egyre nőnek
 az úszóhártyák ujjaim között.

Huszonkilenc

Most már a megkomolyodás éveinek
 kellene jönni és szorosra kötött nyakkendőknek
 meg késsel-villával való evésnek
 és örökös ellenségeimmel (a felnőttekkel) való komázásnak.
 Istenem oly nevetséges ez a világ
 és félelemmel vegyes gyűlöletem
 kiöltött nyelvvel ül a járdaszélre
 Szent Katalin utcáján ahol ebéidőben
 a tithárnéktól és kifutófiúktól
 csak a fal mellett lehet közlekedni.
 Hát nem bosszantó hogy ezek itt mind
 élnek nyüzsgönek és mindegyikük
 (két nyelven legalább) számot tart az ember névre sőt
 a „civilizált” és „nyugati” jelzőt
 is hozzábiggyeszti. – Ó ideje már
 a megkomolyodásnak. – Kétheti nyiratkozások
 és fapofával elviselhető
 konferenciák vetik előre jóluasalt árnyékukat
 bár legutóbb még megtörtént hogy az
 elmeorvosok komoly gyűlésén (erre felé
 fejzsugorítóknak is becézik őket)
 tíz perc után már nem bírtam tovább

*és balfülemmel félszeg köröket
írtam a levegővel töltött semmiségbe:
Az ápolónők diszkrétan vihogtak
Huszonkilenc éves voltam aznap
menyasszonyom majdnem elcsábította
egyik barátom – aztán sírt és kis híján
kárt tett magában. Holnap borgászni megyek vele.
Ideje már a megkomolyodásnak.*

